

Kłęska wojsk ukraińskich na wszystkich frontach

2 stycznia 2025

1 stycznia 2025 roku, analizując obiektywnie sytuację na frontach wojny o Ukrainę, tj. sposób wolny od uprzedzeń, propagandy i dezinformacji, widzimy bezsporną klęskę armii ukraińskiej i jej odwrót.

Na wideo niżej materiał ukraińskiej propagandy głoszącej ukraińskie sukcesy militarne.

Wojska rosyjskie wszędzie władają inicjatywą i prowadzą z sukcesem działania ofensywne. Armia ukraińska, nie dość że tkwi w głębokiej defensywie, to ponosząc każdego dnia ciężkie straty w ludziach i sprzęcie, cofa się oddając teren. Ukraińskie straty w sprzęcie, braki amunicji, a nade wszystko ciężkie straty w ludziach, połączone z nieracjonalną uporczywą obroną przyniosły sumaryczny efekt, w postaci utraty możliwości stawiania skutecznego oporu armii rosyjskiej. Długo oczekiwany, uzyskany wielką daniną krwi, efekt rosyjskiej pełzającej ofensywy generała Gierasimowa, pozwala zrealizować Stawce cele postawione przez kierownictwo Rosji w ramach tzw. Specjalnej Wojskowej Operacji na Ukrainie. Pozostaje otwartym pytanie, czy Stany Zjednoczone, a konkretnie nowowybrany prezydent Donald Trump, doprowadzi w styczniu 2025 do rozejmu/pokoju i „sprzątnie” zwycięstwo w wojnie armii rosyjskiej sprzed nosa.

To jednak przyszłość, zdarzenie przyszłe i nie pewne, przyjrzyjmy się dziś temu sytuacji na frontach i jakie sukcesy odnoszą rosyjscy dowódcy poszczególnych zgrupowań:

1. Rosyjskie Zgrupowanie „Północ”

Generał Aleksander Łapin odzyskał 60% kurszczyzny i wyniszcza elitarne ukraińskie jednostki pod Sundżą.

Dowództwo wojsk ukraińskich, z uporem godnym lepszej sprawy, za wszelką cenę stara się utrzymać stale zmniejszający się przyczółek na terytorium Rosji w obłasti kurskiej. Aktualnie po 3 rosyjskich kontruderzeniach, w rękach ukraińskich znajduje się 40% obszaru pierwotnie zajętego z kilkudziesięciu wsiami i miastem Sundża. Pod Sundż, znajduje się teoretycznie ważny, acz od 1 stycznia 2025 z uwagi na ukraińską decyzję o odmowie tranzytu gazu, już bez znaczenia stacja pomp gazociągu przesyłającego gaz do Europy.

Wewnątrz tej „kieszeni” wokół miasta Sundża, walczą bataliony elitarnych brygad ukraińskich. Jest to 47 Samodzielna Brygada Zmechanizowana „Magura” wyposażona amerykańskie czołgi M1A1SA Abrams i bojowe wozy piechoty M2A2 Bradley ODS, 80, 82 (wyposażona w czołgi Challenger-2, bwp Marder-1A3 i transportery Stryker) i 95 Brygady Desantowo Szturmowe, 22, 41 i 61 oraz 67 Brygady Zmechanizowane, 17 Ciężka Brygada Zmechanizowana (dawna 17 Brygada Pancerna), 101 i 129 Brygady Obrony Terytorialnej i szereg mniejszych jednostek w tym elitarny 225 Batalion Szturmowy wyposażony w BWP M2A2 Bradley, 4 i 6 Pułki Rengiersów. W odwodzie znajdują się 1 Brygada Pancerna i 36 Brygada Piechoty Morskiej.

Rosyjskie Zgrupowanie „Północ” generał Aleksandra Łapina stara się wyrzucić Ukraińców z terytorium Rosji. Główny zamysł operacyjny Rosjan polega na uderzeniu u podstaw ukraińskiego włamania wzdłuż granicy rosyjsko ukraińskiej. Dziś to ok. 20 km. Ukraińcy ze swej strony kontratakują i starają się Rosjan zatrzymać. Toczą się krwawe boje lokalnego znaczenia. Wojska rosyjskie na lewej flance ukraińskiego włamania zdobyły wieś Darino, z której Ukraińcy starają się je wyrzucić. Na prawej flance Rosjanie zdobyli Plechowo i nacierają na Gujewo. Ich

grupy rozpoznawczo dywersyjne przekroczyły granice i działają na terytorium ukraińskim. Rosyjska 11 Gwardyjska Brygada Desantowo Szturmowa wyzwoliła wieś Czerkaska Konopielka i znajduje się już ok. 3-4 km od Sundży.

Na lewym skrzydle ukraińskiego włamania, generał Łapin zgrupował gros swoich sił. Tam walczy 106 Tulska Gwardyjska Dywizja Powietrzno Desantowa, 83 Samodzielna Gwardyjska Brygada Desantowo Szturmowa i 155 Gwardyjska Brygada Piechoty Morskiej. Centralnie walczy rosyjska 810 Gwardyjska Brygada Piechoty Morskiej i 5 różnych pułków strzelców zmechanizowanych.

Na prawym skrzydle nacierają Rosjanie siłami: 2 Gwardyjska Brygada Specnazu, 11 Gwardyjska Brygada Desantowo Szturmowa, 177 Pułk Piechoty Morskiej, 78 Pułk „Achmat” i 26 Szturmowy Batalion Pancerny i 15 Brygada ochotnicza „Piatnaszka”. Stawka wsparła Łapina dwoma kompaniami droniarzy szturmowych i batalionem bezzałogowców „Kaskada”. To w pas działania Zgrupowania „Północ” skierowano sojusznicze jednostki armii Północnej Korei, której liczebność (lekkiej piechoty i specnazu) można szacować na ok. 3-5 tysięcy żołnierzy. Żołnierze Ci walczą z wielkim poświęceniem, ale mają widoczne braki w wyszkoleniu na polu walki zdominowanym przez drony. Wojska ukraińskie zadają im dotkliwe straty ogniem artylerii i uderzeń dronami.

W sumie siły rosyjskie nieznacznie przewyższają ukraińskie, mają jednak silne wsparcie lotnicze oraz artyleryjskie. Stawianie tezy, co czyni kilku polskich dyżurnych analityków, że to jest główna oś rosyjskich działań ofensywnych jesienią 2024, a operacja na Donbasie pod Pokrowskiem ma charakter odwlekający, jest co najmniej absurdałne.

Generałowi Łapinowi podlegają również oddziały walczące pod Charkowem. Działania na tym kierunku są jednak dla Ukraińców i Rosjan trzeciorzędne i zasadniczo ten odcinek frontu jest bierny. Jednak warto odnotować, że połowa miasta Wołczanska,

tak do rzeki Wowcza jest w rękach rosyjskich. Druga połowa, za rzeką w rękach ukraińskich. Trudno jednak mówić o zabudowie miasta w obszarze walk, bo ta w wyniku przechodzenia dzielnic z rąk do rąk, zasadniczo przestała istnieć i przypomina krajobraz lewobrzeżnej Warszawy w styczniu 1945.

2. Zgrupowanie „Zachód”

Generał Kuzowlew odrzucony spod Kupiańska, jednak uchwycił przyczółki na rzece Oskoł, a 1 Armia Pancerna Gwardii sukcesywnie zmniejsza ukraiński obszar posiadania na prawym brzegu rzeki.

Dowódca Moskiewskiego Okręgu Wojskowego i za razem dowódca Zgrupowania „Zachód”, generał Siergiej Kuzowlew dysponuje jednostkami pochodzącymi z europejskiej części Rosji (6 Armia Ogólnowojskowa – rejon Petersburga) i elitarną 1 Armią Pancerną Gwardii, oraz dobrze wyszkoloną i wyposażoną 20 Armią Ogólnowojskową). Sęk w tym, że podległe mu wojska operują na skrajnie niekorzystnym geograficznie, dość mocno ufortyfikowanym, obszarze. Co nie mniej istotne, zlokalizowane jest tu silne zgrupowanie Ukraińskich Sił Zbrojnych.

Główne zadanie jakie stawia generałowi Kuzowlewowi Stawka, polega na wyrzuceniu Ukraińców z obszarów na lewym brzegu rzeki Oskoł i zdobyciu ważnego węzła komunikacyjnego i logistycznego – miasta Kupiańsk. O ile to pierwsze, idzie Rosjanom jak „krew z nosa” ale idzie, to drugi cel wydaje się dalece odległym do zrealizowania.

W ramach jesiennej ofensywy, błyskotliwym manewrem rosyjska 25 Brygada Strzelców Zmechanizowanych, przebiła się przez linie obrony ukraińskiej i wdarła się wąskim klinem do przemysłowej dzielnicy Kupiańska. Zgromadzone jednak silne odwody ukraińskie w toku dwutygodniowych krwawych walk, odrzuciły Rosjan na pozycje wyjściowe.

Jednak ku zaskoczeniu wielu obserwatorów, jednostki 6 Armii

Ogólnowojskowej sforsowały rzekę Oskoł i utworzyły przyczółek pod wsią Dwurecznaja. Co ciekawe dokonały tego dwa rezerwowe pułki strzelców zmechanizowanych (1844 i 1855). 8 batalion 10 Samodzielnej Górskiej Brygady Szturmowej "Edelweiss i 40 Samodzielny Batalion „Kodak” Sił Zbrojnych Ukrainy, nie są w stanie zlikwidować rosyjskiego przyczółka.

Poniżej miasta Kupiańsk, rosyjska 1 Armia Pancerna Gwardii przebiła się klinem (2 Gwardyjska Tamańska Dywizja Strzelców Zmechanizowanych, wsparta 153 Pułkiem Czołgów z 47 Dywizji Pancernej) do rzeki Oskoł, tworząc wokół jednostek ukraińskich pod Kupiańskiem na jego lewym brzegu swoisty „kocioł”.

Ów rosyjski „klin” stale się rozszerza. Rosjanie kontrolują obszar wzdłuż rzeki od wsi Kolisnikiwka do wsi Krugłakiwka, gdzie uchwycili nawet przyczółek. Poniżej nacierają 27 Gwardyjska Brygada Strzelców Zmechanizowanych i 4 Kantemirowska Dywizja Pancerna Gwardii. Jednostki te zdobyły ostatnio wsie Łozowa i Wiszniewe i nacierają w ogólnej osi na ważny węzeł komunikacyjny wieś Borowa. Broni się tu silne zgrupowanie armii ukraińskiej składające się z batalionów następujących brygad: 3 Brygada Pancerna, 44 Brygada Zmechanizowana, 77 Brygada Aeromobilna, 104 i 115 Brygady Obrony Terytorialnej wspieranych przez 40 Brygadę Artylerii.

Rosyjska 20 Armia Ogólnowojskowa operując 3 i 144 Dywizjami Strzelców Zmechanizowanych wyrzuciła Ukraińców do rzeki Zeriebiec i toczy od kilku miesięcy krwawy bój o wieś Terny, której części przechodzą z rąk do rąk. Generalnie kupiański kierunek operacyjny i krasnolimański kierunek operacyjny, wiążą po obu stronach liczne jednostki jednak to strona rosyjska włada inicjatywą i stale spycha Ukraińców w tył.

3. Rosyjskie Zgrupowanie „Południe”

Po zmianach kadrowych, siły rosyjskie też się ożywiły, jednak sukcesu pod Siewierskiem nie widać, pod Kurachowo wypychają jednak Ukraińców z rysującego się tu „worka” i krwawo

szturmują miasto twierdzę Czasow Jar. Jesienią 2024 w atmosferze skandalu, doszło do zmiany dowództwa, Zgrupowaniem „Południe”. Dowodzi nim generał Aleksander Sanczik, przeniesiony tu z dowodzenia Zgrupowaniem „Wschód”. Odwołany generał Gienadij Anaszkin miał jakoby wprowadzać w błąd Sztab Generalny pisząc fałszywe raporty o sukcesach pod Siewierskiem.

Siły Zgrupowania „Południe” walczą na tzw. siewierskim występie, gdzie totalnie utknęła 3 Gwardyjska Armia Ogółowojskowa, skutecznie zatrzymana od roku przez niezwykle skutecznie broniące się zgrupowanie ukraińskie pod miastem Siewiersk. Mimo dziesiątek prób ataków, żołnierze ukraińscy skutecznie się bronią zadając szturmującym Rosjanom kolosalne straty w ludziach i sprzęcie, co szeroko jest udokumentowane licznymi filmikami z dronów rozpoznawczych.

Druga część wojsk Zgrupowani „Południe” walczy na tzw. południowodonieckim kierunku operacyjnym, stanowiąc one centralną część zarysowywującego się „kotła” pod Kurachowo. Są to jednostki 8 Gwardyjskiej Armii Ogólnowojskowej (150 Gwardyjska Dywizja Strzelców Zmechanizowanych i 20 Dywizja Strzelców Zmechanizowanych. Wojska te aktualnie niejako „wypychają” Ukraińców z półokrążeń pod miastem Kurachowo.

Odrębną częścią sił Zgrupowania Południe, wspartego przez Stawkę 98 Gwardyjską Dywizją Powietrzno-Desantową są wojska szturmujące jedno z kluczowych miast-twierdz Donbasu – miasto Czasow Jar bronione przez silny garnizon ukraiński w tym 24 Brygadę Zmechanizowaną. Wojska rosyjskie dotarły do stacji kolejowej, jednak siły ukraińskie w pełni odbiły wielkie zakłady materiałów ognioodpornych. Miasto jest wysiedlone, dokonane są tu zgruzowania, wybudowane bunkry schrony, ukryte drogi komunikacji i bitwa ma charakter niezwykle krwawy. Ukraińcy starają się za wszelką cenę powstrzymać atakujących Rosjan, z uwagi na strategiczne położenie Czasow Jaru.

Walki o dzielnicę Siewiernyj i fabrykę materiałów

ognioodpornych są zaciekle, sytuacja jest dynamiczna i w każdej chwili, szala może przechylić się na korzyść jednej lub drugiej strony. Nacierają spadochroniarze 98 Gwardyjskiej Dywizji Powietrzno-Desantowej, 4 Brygada Strzelców Zmechanizowanych oraz ochotnicza/najemnicza Brygada „Española”, batalion „piechoty poradzieckiej” – BARS-13 „Legion Rosyjski” i dwa pułki rezerwowe (1442 i 1008). Oprócz elitarnej, „starej” kadrowej ukraińskiej 24 Brygady Zmechanizowanej Czasow Jaru broni 1 i 23 bataliony Brygady Gwardii Prezydenckiej, 2 batalion Gwardii Narodowej „Donbas”, 210 Pułk Specjalny „Berlingo”, bataliony 56 Brygady Zmechanizowanej.

4. Zgrupowanie „Centrum”

Generał Mordwiczow szturmuje Toreck, oskrzydla Pokrowsk i zdobył Kurachowe i sprzątnął Niemcom sprzed nosa złoża litu. Zgrupowaniem „Centrum” dowodzi jeden z najzdolniejszych generałów rosyjskich tej wojny Andriej Mordwiczew. To jemu dowodzący Połączona Grupa Wojsk na Ukrainie generał Walery Gierasimow powierzył główne zadanie kampanii jesienno zimowej. Najsilniejsze rosyjskie zgrupowanie „Centrum” prowadzi natarcie którego celem jest zdobycie Pokrowska, zdobycie Kurachowo i okrążenie wojsk ukraińskich na południe od miasta, oraz zdobycie miasta-twierdzy Toreck.

Na dzień 1 stycznia 2025 jedno z zadań zostało wykonane. Wojska 51 Gwardyjskiej Armii Ogólnowojskowej siłami 114 i 5 Brygad Strzelców Zmechanizowanych zdobyły miasto-twierdzę Kurachowo w tym strefę przemysłową z elektrownią węglową. Brygady te stanowią za razem skrajne północne ramię „kleszczy” „worka” pod Kurachowo tworzonego wraz jednostkami Zgrupowania „Południe” i Zgrupowania „Wschód”. Kluczowe zadanie to jednak bitwa o 60 tysięczne miasto Pokrowsk kluczowy węzeł komunikacyjny i logistyczny Sił Zbrojnych Ukrainy na Donbasie.

Na dzień 1 stycznia 2025 lewą flankę natarcia osłania

nacierając na zachód rosyjska 90 Gwardyjska Witebsko-Nowgorodska Dywizja Pancerna. Generał Adriej Mordwiczow dowódca Zgrupowania „Centrum” sformował silną „pięść pancerną” 90 Gwardyjska Dywizja Pancerna naciera na zachód 3 pułkami czołgów (6,80, 239) i pułkiem strzelców zmechanizowanych (228). Dowództwo Zgrupowania „Centrum” w ramach wzmocnienia przydzieliło mu dwa rezerwowe pułki piechoty zmechanizowanej (1487, 1437). Na południe od 90 dywizji pancerniej atakują trzy brygady 51 Gwardyjskiej Armii Ogólnowojskowej (114, 5 i 110) i 60 batalion szturmowy „Somali”.

Ukraińcy cofają się na ostatnią rubież obrony oddzielającą Donbas od obłasti dniepropietrowskiej. Ukraińskie siły spychane na zachód to: 35 Brygada Piechoty Morskiej, 55 Brygada Zmotoryzowana, 5 Brygada Pancerna, 151 Brygada Zmechanizowana i szereg mniejszych jednostek.

Natarcie na Pokrowsk generał Mordwiczew prowadzi zgodnie z zasadami rosyjskiej szkoły zdobywania miast tj. dwustronnego oskrzydlenia. Na prawej flance pod wsią Szewczenko i centralnie na południe od Pokrowska Mordwiczow rzucił gros swoich. Są to jednostki 2 Gwardyjskiej Armii Ogólnowojskowej (15 i 30 Samodzielne Gwardyjskie Brygady Strzelców Zmechanizowanych i 27 Gwardyjska Dywizja Strzelców Zmechanizowanych) oraz 41 Gwardyjskiej Armii Ogólnowojskowej w tym 74 Brygada Strzelców Zmechanizowanych i 55 Brygada Górską.

Rosjanie zdobyli kluczową wieś Szewczenko pod Pokrowskiem, a to oznacza że zdobyli wielkie pokłady litu. Prezydent Wołodymyr Zełenski niedawno podkreślał wielkie znaczenie ukraińskich zasobów naturalnych (w tym litu) dla interesów gospodarczych USA, jako argument przedłużenia wsparcia militarnego za prezydentury Donalda Trumpa.

Zdobycie wsi Szewczenko i Nowotroickie pod Pokrowskim nie tylko przecina szlak komunikacyjny łączący Pokrowsk z Kurachowem, ale także pozbawia Ukrainę dostępu do jednego z trzech złóż litu znajdujących się na wschodnich obrzeżach

Szewczenki. W styczniu 2024 spółka European Lithium kupiła złoża litu Szewczenko oraz spółkę European Lithium Ukraine posiadającą licencje na lit na Ukrainie. Eksperci oceniają, że jeśli Europa chce dokończyć transformację energetyczną, potrzebuje własnych złóż litu. Największe jego zasoby w Europie znajdują się na Ukrainie w obwodzie doniecko-ługańskim. Zdobyte przez Rosjan złożo litu w Szewczenko, jest drugim. Siły rosyjskie zajęły już złożo na Zaporozżu w Krucie Bałce na początku 2022 roku. Trzecie złożo litu, Dobra Plot w Kirowogradzie znajduje się w środkowej Ukrainie. Według European Lithium Ukraina może posiadać największe zasoby tego surowca w całej Europie.

Wróćmy jednak do sytuacji militarnej pod Pokrowskiem. Sztab Generalny Sił Zbrojnych Ukrainy do obrony tego ważnego miasta skierował niemałe siły, znacząco je ostatnio wzmacniając. W przededniu szturm miasta ich skład to: 31, 153 Brygady Zmechanizowane, 68, 71 i 152 Brygady Jegrów, 25 Brygada Powietrzno-Desantowa, 38 Brygada Piechoty Morskiej, 125 Brygada Obrony Terytorialnej i na lewej flance, na wschód od Pokrowska dwie brygady Gwardii Narodowej 14 „Czerwona Kalina” i 15 „Kara-Dag”. Na pozycje tej pierwszej dwa dni temu wyszło natarcie rosyjskiej 137 Brygady Szturmowej co wskazuje na to, że i od wschodu Pokrowsk Rosjanie planują oskrzydlić.

Pierwszy kwartał 2025 roku ewidentnie upłynie pod znakiem bitwy o Pokrowsk do której obie strony się przygotowały, rozstawiły siły i przystąpiły to walki.

1 stycznia 2025 to zasadniczo już koniec obrony ukraińskiego miasta-twierdzy Toreck. Weterani dawnej samowładnej Donieckiej Republiki Ludowej zdobyli w grudniu 2024 kluczowy bastion ukraińskiej obrony Kopalnię „Centralna” i 80% powierzchni miasta. Kończy się rosyjski szturm potężnej ukraińskiej twierdzy, budowanej od 2014 roku w oparciu o przemysłowe miasto Toreck. Ukraińcy wielkim wysiłkiem wojsk inżynieryjnych zbudowali Torecki Rejon Umocniony, kluczową pozycję obrony na Donbasie. Ukraińskie bataliony z 100, 142 i

150 Brygad Zmechanizowanych, osławiony Pułk MSW „Tsunami”, „Safari”, „Dnipro”, 49 Batalion Gwardii Narodowej „Sicz Karpacka” i 4 batalion 101 Brygady Straży Prezydenckiej, po zacieklej walce, zmuszone zostały do odwrotu.

Po stronie rosyjskiej Toreck szturmują weterani walczący z ukraińską armią od 2014 roku: legendarna 1 Słowiańska Brygada Strzelców Zmechanizowanych i nie mniej sławny batalion rozpoznawczy „Sparta” oraz 132 Brygada Strzelców Zmechanizowanych i operatorzy z 25 Brygady Specnazu GRU i samodzielne pułki (101, 87 i 109). Dziś to jednostki 51 Gwardyjskiej Armii Ogólnowojskowej.

Wojska ukraińskie stosując zasadę „spalonej ziemi” wysadziły w powietrze wielkie wieże szybów kopalnianych, i cofają się do okrain północnych dzielnic miasta. Ostatnim bastionem będzie tu kopalnia „Torecka”. Rosyjski szturm jednostek 51 Gwardyjskiej Armii Ogólnowojskowej trwa i każdego dnia, w ręce rosyjskie przechodzą kolejne osiedla i ulice tego co zostało z Torecka. Wprawdzie część polskich analityków ogłosiła zdobycie Torecka przez Rosjan, jednak dalece to wyprzedza fakty. W mojej ocenie walki o Toreck potrwać jeszcze do końca stycznia gdyż jego utrata, będzie miała katastrofalne skutki dla linii obrony Sił Zbrojnych Ukrainy na Donbasie i generał Ołeksandr Syrski, głównodowodzący armią ukraińską zrobi wszystko aby ten moment nastąpił jak najpóźniej.

5. Zgrupowanie „Wschód”

Generał Iwanajew operacyjnie okrążył Wielką Nowosiołkę i jego wojska tworzą lewe ramię „kleszczy” oskrzydlenia wojsk ukraińskich na południe od Kurachowo.

Siły rosyjskie na styku Zaporozża i Donbasu podlegają Zgrupowaniu „Wschód”, którym od niedawna dowodzi generał Andriej Iwanajew. Bitwa o zarysowujący się „kocioł” pod miastem Kurachowo ” jest dość skomplikowana pod kątem podziału kompetencyjnego wojsk rosyjskich. Walczą tam jednostki

podległe pod trzy dowództwa („Południe”, „Wschód” i „Centrum”). Południowe ramię kleszczy wzdłuż rzeki Suche Jały ” to właśnie rosyjskie Zgrupowanie „Wschód” generała Andrieja Iwanjewa. Naciera ono tu siłami 49 Gwardyjskiej Armii Ogólnowojskowej mimo zacieklego oporu broniących się brygad ukraińskich, Rosjanie wyszli na przedpole wsi Kosiantypil i Ukłwały biorąc pod ogniową kontrolę szosę H-15. Prawe skrzydło tworzą jednostki 18 Korpusu Armijnego i obsadzają rubież wzdłuż rzeki Suche Jały.

Impet rosyjskiego uderzenie odrzucił skierowaną tu przez generała Ołeksandra Syrskiego 37 Brygadę Piechoty Morskiej i 74 batalion rozpoznawczy. Rosjanie wyszli na rubież rzeki Suche Jały ich wojska obsadzają pozycje wzdłuż jej biegu drogę, co niesamowicie utrudni odwrót znajdujących się w półokrążeniu batalionów 79 Brygady Desantowo Szturmowej, batalionu szturmowego „Da Vinci”, 21 batalionu OPFOR i 3 batalionu ze składu 101 Brygady Ochrony.

Główne zadanie generała Iwanajewa jakie aktualnie realizuje to centralny odcinek frontu obsadzony przez jednostki 5 Gwardyjskiej Armii Ogólnowojskowej. Wojska te aktualnie wzięły w operacyjne okrążenie, niezwykle ważny węzeł komunikacyjny, silnie ufortyfikowane miasteczko Wielika Nowosiołka. W wyniku wielotygodniowych, ciężkich walk, siły rosyjskie dwustronnie oskrzydliły Wielką Nowosiołkę, odcięły wszystkie drogi utwardzone, łączące broniący się garnizon wojsk ukraińskich z światem zewnętrznym. Zasadniczo odwrót możliwy jest tylko przez pola a i to w części przebiega tam rzeka Mokre Jały.

Od południa Rosjanie nacierają siłami 127 Dywizji Strzelców Zmechanizowanych i 60 Brygadą Strzelców Zmechanizowanych. Prawe ramię okrążenia tworzą bataliony z 5 Samodzielnej Gwardyjskiej Brygady Pancерnej, 40 Gwardyjskiej Brygady Piechoty Morskiej i 37 Brygady Strzelców Zmechanizowanych. Ukraińcy mają tu elitarne jednostki, które stawiały zaciekle opór, jednak na 1 stycznia 2025 ich sytuacja jest fatalna i będą musiały się wycofać. Bronią się tu bataliony z 17 i 11

Brygad Gwardii Narodowej, 3 Batalion Gwardii Prezydenckiej, 48 Batalion Szturmowy, 128 Górską Brygadą Szturmową, 110 Brygadą Zmechanizowaną i bataliony 128 Brygadą Obrony Terytorialnej. Prawdopodobnie, po zdobyciu Wielkiej Nowosiołki, generał Andriej Iwanajew uderzy na północ w kierunku wsi Bahatyr, Kostianynopil, Andrijivka.

Na zaporoskim odcinku frontu siły rosyjskie prowadzą rozpoznawanie walką i generalnie odrzuciły wojska ukraińskie pod Rabotino, z obszarów jakie zdobyły w ramach wielkiej letniej ofensywy latem 2023. Siły rosyjskie przygotowują się prawdopodobnie do operacji zaczepnej na wysokości miasta Oriechowo.

6. Zgrupowanie „Dniepr”

Generał Tiepliński aktywnie wyniszcza ukraińskie jednostki nad Dnieprem i być może szykuje się do „skoku” przez rzekę.

Wojska Zgrupowania „Dniepr” dowodzone przez dowódcę Wojsk Powietrzno-Desantowych Michała Jurewicza Tieplińskiego zasadniczo pełnią rolę pasywną. Rubież obrony przebiega wzdłuż rzeki Dniepr i mały kawałek Zaporozża w tym ochronę elektrowni atomowej w Energodaze (Zaporoska Elektrownia Atomowa) i odcinek frontu wzdłuż wsi Kamianskoje, Piatichatki, Niestierianka. Tiepliński po likwidacji ukraińskiego przyczółka pod Krynkami prowadzi walki małymi oddziałami o wyspy i wysepki na Dnieprze. Ostatnio Rosjanie ożywili się w rejonie Mostu Antonowskiego i prowadzą silne oddziały wannie ogniowe na pozycje wojsk ukraińskich w Chersoniu i wokół miasta.

Nieliczne zgrupowanie „Dniepr” na uniemożliwić operacje ukraińskie wymierzone w Krym. Strona ukraińska obawia się aktywnych działań mających na celu powrót Tieplińskiego na chersońszczyznę, skąd wycofał się w listopadzie 2022. Wydaje się to mało prawdopodobne, gros sił Zgrupowanie Dniepr przekazało na inne odcinki frontu w tym pod Kursk. Aktualnie

generał Tiepliński ma pod swą komenda jednostki, które teoretycznie mogłyby uchwycić przyczółek na Dnieprze i są to: 80 Arktyczna Brygada Strzelców Zmechanizowanych, 61 Brygada Piechoty Morskiej, 104 Dywizja Powietrzno-Desantowa, 10 i 22 Brygady Specnazu, 49 Brygada Desantowo Szturmowa, 45 Gwardyjska Brygada Specnazu WDW i 70 Dywizja Strzelców Zmechanizowanych.

Dla odmiany strona rosyjska żywi obawy, że Ukraińcy planują wykorzystanie tego, że po wysadzeniu zapory kachowskiej, wysechł Zbiornik Kachowski na Dnieprze i zaatakują największą elektrownię atomową w Europie w Energodarze. Tak czy inaczej Zgrupowanie „Dniepr” wiąże niemałe siły ukraińskie a zadania jakie postawiła Stawka, jednemu z najzdolniejszych generałów armii rosyjskiej jakim jest generał Tiepliński są nieznane. Reasumując, sytuacja armii ukraińskiej jest ciężka, inicjatywa w pełni jest w rękach wojsk rosyjskich i to one prowadzą działania ofensywne. Strona ukraińska boryka się z brakami kadrowymi, sprzętowymi i zmuszona jest do odwrotu. Coraz częściej mamy do czynienia z opuszczaniem pozycji obronnych bez rozkazu i ogólnym upadkiem ducha bojowego.

Perspektywy na rok 2025 nie są korzystne dla Sił Zbrojnych Ukrainy, czeka ją odwrót w coraz trudniejszych warunkach przewagi wojsk rosyjskich na lądzie i w powietrzu. Armia rosyjska za cenę niemałych strat w ludziach i sprzęcie po blisko 3 latach walk, jest w sytuacji umożliwiających mozolne, ale jednak natarcie i przejmowanie kolejnych obszarów Ukrainy. Tylko interwencja dyplomatyczno-polityczna może uchronić armię ukraińską przed ostateczną klęską militarną jaka jest już widoczna i jaka dokona się do końca w roku 2025.

Autorstwo: Krzysztof Podgórski

Źródło: MyslPolska.info